

עס פאקט אראפ פון הימל
א ליכטיגער שטערען,
אינ'ם שאל תחתיה
וועט אשמיחה ווערען! —

— 5. —

טרא, בא, בא, טראך!
וואס איז געשען?
צו האט נישט עמיצער
משיח'ן געזעהן?

ווען פלאזש מען שופר?
דאך אלול, נישט תמוז!
צו איז משוגע
גענוארען דער שמש?

ווער פייקט און שווישטשעט
און דוננערט און קנאלט?
צו פלאמזען סאסקעס
און דעמבעס אין וואלד?

עס שווישטשעט, עס קרינגט
עס דוננערט און קנאלט,
איין עקסטרא — פאסט
קומט אן פון טראקט!

ווער האט אזא קלינגען
אזא הויכע געהערט?
ווער האט אזוי געזעהן
פליהען פיער פערד? —

עס קלינגען די גלאקליך
אלע מאהל פרייער,
עס שפרומצען דיא פאדקאונעס
פונקען און פייער!

ער וועט אויז זאגען
מיט שרעקליכען האם
און ברענגען משיח'ן
חלילה וחס!

דער ימח-שמוניק
האט דאס דעהערט,
איז איהם די שמחה
גענוארען געשטעהרט.
ער ליגט און טראכט,
טאג, אזוי נאכט,
רייכט און רונצעלט דעם שטערען:
גענוואלד, לילי ת קרוין,
ער וועט דאך אויז שוין
חלילה די וועלט איבערקעהרען!

— די גוס איז הארט,
נאר, מיין-מאן, ווארט
וי קנאקט דאך אונטער די ציין,
דער זיעג וועט זיין זיעס,
גרייט אן די שפיעה,
דער פראמען וועט קומען אליין!

א, גאסט, האב רחמנות,
זיי זוכען אנקמה!
האלט, יודען, תענית
פאר דער נשמה!

עס שווינדלען די אויגען,
עס ווערט הייס און קאלט,
זי הענגט אויף א האר
אט, אט, אט, זי פאלט;

— 6. —

מיט דער פאסט איז געקומען
פון דאנציג א הערר:
א דייטש — א סוחר,
א מיליאנער.

ער איז געקומען —
אויף-קויפען תבואה:
און אלץ, וואס ער זעהט נאר,
איז א מצויה!

אלץ שיקט ער קיין דאנציג
און א נשעור, און א-ג-עק,
וואס ער זעהט מיט די אויגען,
דאס שיקט ער אוועק.

און אלץ ווערדט מיט גאלדענע
רעגנליך געוואנען —
ס'ווערט פרייליך אין הארץ,
א לויבט אין די אויגען.

גאט האט דאס שטארקט
נאר פלוצלינג בעגליקט:
ער האט זיי פון הימל
א מתנה געשיקט.

עס הייבט — אן האנדלען
שוחטים, דינים,
מלכים און קלויזניקים,
שמשות, במלכים.

יעדער קרייגט פארשום,
אבי קויף און שטעל —
און דו ווערסט בעצאהלט
באלד אויף דער שטעל!

עס קנאלט, ווי א דינגער
אלע מאל די בייטש,
עס שטעהט דער עולם
און פרעגט: וואס מיינט?

צו זעהן דאס ווייגער
זענען ארויס —
קראנקע פון בעטען,
לומדים פון קלויז,

קינדער פון חדר;
דארט לויפט אין מיט
איינער און הייזען
פון אונטער דער ריט;

און דא לויפט א שוואט,
בלייב, ווי די וואנד,
מיט א האלב געקולערטע
הויז אין דער וואנד;

ער האט אין מיטען
דאס פייפען דערהערט
און האט דעם חלף
געווארפען אויף ד-ר-ער!

דארט לויפט א מויבע
און ברעכט זיך דיא הענד:
"שרייט, יודען, העכער,
זאגט מיר, וואו ברענדט?"

זעהן דיא עקסטרא-פאסט
(מיט רעשפעקט געמאלדט)
האט זיך מיט איין אפען מויל
דער רב אפגעשטעלט.